

Semblança d'Antoni Taulé

per Joan Cuscó i Aymamí

Antoni Taulé i Pujol neix el 25 d'agost de l'any 1945 a Sabadell.

Alumne dels Escolapis i després ingressa a la Universitat de Barcelona. D'ençà que l'any 1964 marxà cap a Holanda i França, ha viatjat d'un extrem a l'altre del món, i no ha parat encara.

Aquesta entrevista no l'hem feta pas a l'ombra de la Torre Eiffel -la qual cosa ens hauria donat més *cachet*- sinó a prop d'una altra Torre: la de l'Aigua... (És com si, de cop, haguéssim posat aigua al *champagne*...).

Hem aprofitat una de les seves passades per Sabadell, on hi té família, per fer-li aquesta entrevista. Aquí podem parlar clar i català, cosa ben fàcil tota vegada que Taulé és molt *charmant*, esperit obert a tots els vents. Per Sabadell, com diem, sol passar-hi com un ocell de pas. Ací té les arrels familiars; ací començà la seva dèria deixant-ho tot per la pintura. Estudiava arquitectura i el dibuix linial fou la bauma per lligar-lo en el món de la plàstica. De petit havia contemplat com el seu pare -ex alumne de Vila Cinca- pintava quadres per afició, a hores de lleure. Als 21 anys el jove Taulé exposa per primera vegada a l'Acadèmia de Belles Arts, després d'haver viatjat i residit per l'estranger. Aleshores ja s'havia decidit el què volia ser: pintor.

Alterna viatges i exposicions, tot establint-se a Londres, a París i Formentera. La seva activitat és constant, inquieta: és com una llançadora.

Contemplant la seva nota biogràfica hom veu que ha establert un triangle obtusangle, els vèrtexs del qual són Rússia, Nova York, Tòquio; i dintre d'aquesta definició geomètrica s'hi encabeixen, naturalment, importants capitals i ciutats, on ha exposat la seva obra. "Antoni Taulé, peintre Catalan": així se'l coneix allà on va.

París, però, és la seva capital. Els encants que posseeix aquella ciutat el van atraure plenament, com a tants altres artistes. Serà millor, però, que sigui ell mateix qui ens expliqui com i per què va decidir-ho.

-Explica'ns-ho -li demanem.

-Tu ho has dit: l'atracció; per a qualsevol artista l'atracció de París és gran, fins i tot diria que és vital. Un és jove i sent que els pulmons li demanen més aire per respirar àmpliament. Jo, llavors, no vaig pas ésser una excepció i per això vaig anar-hi ple d'il·lusió.

-Vas trobar alguna mà amiga?

-La mà amiga ha estat la dels qui van saber apreciar la meua obra i, en general, la de totes les persones que creuen veritablement en la descoberta de l'invisible.

-Foren dies difícils per tu?

-Cada dia és difícil; la tasca quotidiana no és gens senzilla quan es té per norma el canvi permanent.

-Pensaves seguir el camí que havien fet altres artistes catalans a París?

-Els camins artístics canvien amb les èpoques, però els artistes de la nostra terra han deixat una marca profunda no tan sols a París sino a tot el món.

En l'obra d'en Taulé s'hi descobreix un domini de la perspectiva, del coneixement de la geometria i les matemàtiques. El basament dels seus orígenes. A aquest servei hi ha afegit el seu esperit inquiet, de recerca i d'investigació a nous camps i espais amb el joc de llums i ombres. Taulé, com altres artistes, ha sentit la necessitat de crear, d'aportar diccions al llenguatge de la plàstica, fins i tot crear un llenguatge propi. Àdhuc un llenguatge coherent. En la seva obra s'hi agermana l'estructura, l'arquitectura i l'escultura. En tota la seva singladura artística hi ha, com hem apuntat abans, una coherència, com si l'artista s'hagués proposat establir la línia contínua des de l'alfa a la omega.

Podríem valorar aquesta seva evolució, pas a pas, parcel·la a parcel·la, però creiem que és millor que sigui també ell mateix qui

ens ho expliqui.

-El meu treball té per fonament una representació de l'espai en dues dimensions, i utilitzo inicialment unes premisses molt senzilles, lligades als problemes de la llum i d'immobilització dels paràmetres temporals. L'instant únic, en perllongar-se indefinidament el quadre, em permetrà d'assolir els espais pregons d'un univers que és sempre interior. La meua intenció és de pintar allò que defuig la visió externa usual, la nostra simple percepció del món, i que en l'instant aturat del quadre se'ns fa mentalment visible.

Taulé ha realitzat uns cicles argumentals al llarg de la seva obra. Citem alguns d'ells: "Cerimonial Roig-Negre", "Pintura normalista", "Enllà del temps, l'espai", "Vèl·litz cec", "Laboratoire d'attente", etc.

I el fet que ho hagi fet així ens ho explica d'aquesta manera:

-He procedit sempre per etapes, que eren sempre capítols d'una mena de viatge d'exploració. No crec que la vida humana pugui ser definida d'una altra manera: la visió, igual que l'edat, va acumulant en la ment de l'home tot de conceptes progressius que marquen l'evolució de les generacions. Cada etapa significa un estat diferent de la visió, i acumula alhora totes les etapes precedents. Apareixen així els cicles argumentals que s'encabeixen els uns dins dels altres com si constituïssin una mena de nina russa.

Però Taulé ha afegit nous capítols a la seva obra: ens referim a les seves realitzacions escenogràfiques, les quals, pel seu important interès, detallarem: "Les tres germanes", d'Anton Txèkhov; "Infància", de Nathalie

Sarraute; "Pour un oui ou pour un non", de la mateixa autora; "Washington Square", d'Henry James i Rudolf Nurejev i "Savanach Bay", de Marguerite Duros... Obres que s'han representat a Grenoble, Lyon, Le Havre, París, Nova York, Londres, Barcelona...

-Com fou que entressis en el Teatre?

-*Veuràs: l'anul·lació del temps, i si més no la intervenció d'un temps "artificial" donava als meus quadres un caràcter escenogràfic que alguns directors i homes de teatre van reconèixer tot seguit. D'ençà d'aleshores he col·laborat amb alguns directors en qualitat d'escenògraf i de conseller artístic. La meua vocació, però, seguia essent la pintura, i així he considerat sempre aquestes experiències teatrals o cinematogràfiques com a complements circumstancials de la meua recerca pictòrica.*

A Taulé li plauen els grans espais; posseix evidentment un objectiu gran angular. Té a l'abast de la mà esdevenir, altrament, muralista.

-Tens algun altre projecte immediat? -li preguntem.

-*El meu projecte ha estat pensat sempre a llarg termini. En l'actualitat estic treballant en una sèrie de quadres que incorporen una arquitectura als espais naturals interiors.*

-Hi ha algun projecte que t'agradaria realitzar amb més ambició, ara?

-*Estic molt entusiasmada amb determinats estudis pluridisciplinaris que s'estan duent a terme aquests darrers anys, especialment pel que fa a la relació de l'art amb la ciència, desenvolupant un treball que té l'epistemologia com a referència.*

-Davant d'una tela, ¿saps el que vas a fer?

-*La blancor inicial de la tela és per a mi l'analogia d'un interrogant personal més transcendent. Així, d'una abstracció vaig vers un espai concret, i d'una manera pràctica hi arribo tacant tota la tela per tal que tot de formes vagin sorgint en el buit.*

"Contrast" (1980). Oli 100x81 cm.

"Mesure observable" (1986). Oli sobre tela 180x180 cm.

-Idealitzes el que veus?

-No.

-Pintar, per tu, és un sofriment o un plaer?

-*La pràctica pictòrica m'imposa una disciplina que no sempre ha de ser entesa com a sofriment, perquè em proporciona alhora grans moments de plaer.*

-Quan dones un quadre per acabat?

-*Sovint, ens adonem que un quadre ja és acabat quan hi hem donat unes pinzellades de més. De vegades, l'inacabament és l'estat ideal de l'obra perfecta. Determinats quadres de Picasso, per exemple, o alguns gravats de Rembrandt, tenen un interès accentuat pel fet mateix de l'inacabament.*

-Busques el tema o el trobes?

-*L'estat d'ànim o l'actitud són importantíssims per a saber assimilar allò que trobem, moltes vegades per atzar o fora de temps.*

-La teua obra, ¿és realitzada en un tres i no res o és conseqüència de molt laboratori cerebral?

Dibuixa un lleu somriure ingenu i fa:

-*Pinto amb una certa rapidesa, però de vegades el quadre ha d'esperar molt de temps abans de trobar una concreció material; es fa a batzades o de mica en mica.*

-T'importa la pintura d'altri?

-*Sí; el camp de la pintura supera la individualitat de qualsevol pintor.*

-Filem més prim: quina pintura, amb preferència?

-*Des de la pintura rupestre, que jo trobo importantíssima, fins a la pintura actual, passant per Goya, Ribera, Turner, Monet i Bacon o Puigvert.*

-Segueixes el teu camí al marge de les postures més o menys actuals?

-*Sí i no; en qualsevol cas, també depèn dels altres, del que fan els altres o de com et veuen.*

-Ambiciós?

-*El fet de dedicar-me exclusivament a la pintura implica, em sembla, una certa ambició.*

-Ets somiador?

Torna a somriure, ara més àmpliament.

-*El somni és per a mi pertorbador; en la meua vida pràctica no li dono gaire importància: intento ser un pintor d'ull i ment deserts, i evito l'oníric i visionari.*

-Hi ha alguna cosa que no et deixa dormir?

-*Sóc més equilibrat que no podria semblar.*

-Ets formiga o cigala?

-*A estones -diu-. De tota manera, la noció col·lectiva i gregària de la vida de la formiga em repugna.*

-El veritable artista no fa obres pel públic: prefereix fer públic per les seves obres, digué Benavente. Què hi dius tu, Antoni?

-*Que Benavente patia d'immodèstia. -contesta senzillament.*

-(En Toni, no).

Pedregar, 1
Passeig de la Plaça Major, 2
Telèfon 725 83 37
Sabadell

Monistrol

Restaurant

Marcel

Joan Maragall, 6i
Telèfon 725 23 00

Advocat Cirera, 38
(Plaça del Gas)
SABADELL

MONISTROL

Passeig de la Plaça Major, 6
Telèfon 725 49 25
SABADELL

home / dona

FÈMINA

c/sant quirze, 5 tel. 725 59 50 sabadell 08208

MONISTROL

CINE FOTO

Fotografia - Cinema

Passeig de la Plaça Major, 4
SABADELL

Natalia

OBJECTES REGAL

Advocat Cirera, 16
Tel. 725 61 82
SABADELL

Perfil

Alt.

Lluu una pelussera negrenca.

Té un esguard tendre
i un somriure d'adolescent.

En el dir i en el gest empra
un ritme parsimoniós.

És un pintor teatral.

Viatger. (Amunt i avall,
però sempre més amunt...)

Hi ha qui duu el pa sota el braç;
ell, hi duu París...

(Del llibre "62 Ceballuts")

Questionari "PROUST"

- El principal tret del meu caràcter?
-*Obsessional.*
- La qualitat que prefereixo en un home?
-*Aventurer en tots els sentits.*
- La qualitat que prefereixo en una dona?
-*La de musa.*
- Allò que més estimo en els amics?
-*Que siguin vius, atents i discrets.*
- El meu principal defecte?
-*L'emotivitat.*
- La meva ocupació preferida?
-*Pintar, observar.*
- El meu somni de benestar?
-*La presència de les persones íntimes.*
- Quina fóra la meva pitjor desgràcia?
-*Perdre l'esperança.*
- Què voldria ser?
-*Una línia.*
- On desitjaria viure?
-*A un equador sense meridians.*
- Quin color prefereixo?
-*El marró de la terra.*
- Quina flor prefereixo?
-*La flor vermella.*
- Quin ocell prefereixo?
-*El "goeland" o la gavina.*
- Els meus autors preferits en prosa?
-*Platon, Shakespeare, Kafka, Roussel...*
- Els poetes preferits?
-*Dante, Pessoa, Juarroz, Char, Foix.*
- Els herois de ficció?
-*"Els del graal".*
- Les meves heroïnes de ficció favorites?
-*Nefertitis.*
- Els meus compositors preferits?

- Wagner, Stockausen, Brucner, Bela Bartok...*
- Els pintors predilectes?
-*Da Vinci, Bacon, Goya, Zurbarán, Ribera i Bosco.*
- Els meus herois de la vida real ?
-*L'home prehistòric.*
- Les meves heroïnes històriques?
-*Les princeses de Pèrsia, Mesopotàmia i Egipte.*
- Els noms que prefereixo?
-*Jordi, Aris, Agnès, Rosa...*
- Què detesto més que res?
-*Els venedors de veritat.*
- Quins caràcters històrics menyspreo més?
-*Els dictadors.*
- Quin fet militar admiro més?
-*El futur desarme mundial.*
- Quina reforma admiro més?
-*La futura Europa Unida.*
- Quins dons naturals voldria tenir?
-*Amor total a tot.*
- Com m'agradaria morir?
-*No puc imaginar-ho; la meva mort no existeix, mentre jo visqui.*
- Estat present del meu esperit?
-*Ordre i mesura.*
- Fets que m'inspiren més indulgència?
-*La ignorància.*
- El meu lema?
-*Endavant fins a la pausa.*

Com sóc?

- Treballador, inquiet, animat.*
- ("Le peintre Catalan"...)*